

Mosonyi Kata
B. Z. emlékére

Kései episztola

Bezárulnak-e végleg az átsétált
hegyoldalak, az ismert vidékek,
ahogy összehúzódnak a virágszirmok,
fodrába hull egy napernyő, vagy
magukba csukódnak a kerti székek?

Épp fordítva, ahogy a kottából,
előmászna a kedvelt dallamok,
pezsgős lé utat törve kilő az üvegből,
folyton életre kelnek az emlékek.
Kitörölhetnélek naptáramból,

ám folyton felcsörgetnek a percek.
Okulhattunk volna más kárán,
de reflexeinkbe égette az idő
a reményt, a vágyat, s feláldoztuk
magunkat a reménytelenség oltárán.

Távoli öröklét

Ahogy a nap fölnyalja a pocsolyákat,
úgy olvadnak bele emlékeink
az esztendőik tünékeny káprázatába.

Bárcsak a fájdalom lenne ily
múlékony, s újra vigaszként
tündökölnének ékköveink, a csillagok!

S mit elrabolt tőlünk az ősz,
azt visszahozná a tavasz, adna
reményt, hogy érdemes volt!
A fájdalom tán mégsem örök. Örök
csupán hívó szavad a messzeségből.

Kocsiút a Hortobágyon

Milyen kopár ma a puszta!
Ló farán ringnak bűneink;
legyek harmincadjára jutott
életünk milyen sivár ma.

Ha volt is egész, eltörött.
Ostor pattog a jóslón fájó
gerincen, porzik az út, létünk
széttörött, részekben dobban.

Zötyög velünk egy rossz szekér,
őskútból avar ének zeng, zsong
ezer bogár, ökör bög, nyerít
a ló. A lelkem ösztövé.

Háttal egymásnak, Csetvei Klára fotója